

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 0028313 18 U
Sarajevo, 28.05.2018. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo kao predsjednika vijeća, Amira Kapetanovića i Maide Bikić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Stanke Ćeklić kao zapisničara, u upravnom sporu tužioca Grad Zenica ul. Trg Bosne i Hercegovine Javno preduzeće Grijanje d.o.o. Zenica ulica Bilmišće broj 107 Zenica zastupani po punomoćniku Zlatku Petroviću advokatu uz Sarajeva, protiv rješenja broj: UP-05-26-3-030-21-/17 od 28.02.2018. godine, tuženog Konkurencijskog vijeća BiH, u upravnoj stvari narušavanja tržišne konkurencije, na nejavnoj sjednici održanoj dana 28.05.2019. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog Konkurencijskog vijeća BiH, broj broj: UP-05-26-3-030-21-/17 od 28.02.2018., utvrđeno je:

1. Da Grad Zenica odredbama člana 14. stav 3. Odluke o zagrijavanju stambenog i poslovnog prostora grada Zenice daljinskim grijanjem i odredbom člana 65. stav 6. člana 65. stav 7. i člana 68. stav 1. Uslova za isporuku i preuzimanje toplotne energije iz vrelovodne mreže („Službene novine“ Opštine Zenica broj: 70/02 i 6/13) sprečava, ograničava i narušava tržišnu konkurenciju na tržištu regulisanja prava na ustupanje isporuke toplotne energije iz vrelovodne mreže („Službene novine“ Opštine Zenica broj: 7/02 i 6/13) sprečava i ograničava i narušava tržišnu konkurenciju na tržištu regulisanja prava na ustupanje isporuke toplotne energije u gradu Zenica, zaključivanjem takvih sporazuma kojima se druga strana uslovljava da prihvati dodatne obaveze koje po svojoj prirodi ili običajima u trgovini nisu u vezi sa predmetom sporazuma, i isti predstavlja zabranjeni sporazum, iz odredbi člana 4. stav (1) tačka e) Zakona o konkurenciji.

2. Nadalje je utvrđeno ništavim (ex lege) posebno odredba člana 14. stav 3. Odluke o zagrijavanju stambenog i poslovnog prostora Grada Zenica daljinskim grijanjem i odredba člana 65. stav 6., 65. stav 7. i člana 68. stav 1. Uslova za isporuku i preuzimanje toplotne energije iz vrelovodne mreže („Službene

novine"Opštine Zenica broj: 70/02 i 6/13) u skladu sa odredbom člana 4. stav 1. tačke e) Zakona o konkurenciji.

3.Naloženo je Gradu Zenica da odmah a najkasnije u roku od 60 (šezdeset) dana od dana prijema ovog Rješenja, uskladi odredbe člana 14. stav 3. Odluke o zagrijavanju stambenog i poslovnog prostora grada Zenice daljinskim grijanjem i odredbom člana 65. stav 6. člana 65. stav 7. i člana 68. stav 1. Uslova za isporuku i preuzimanje toplotne energije iz vrelovodne mreže ("Službene novine "Opštine Zenica broj: 70/02 i 6/13) sa Zakonom o konkurenciji, odnosno tačkom 1. i 2. dispozitiva ovoga Rješenja, te da u ostavljenom roku dostave dokaze o izvršenju istih.

4.Izrečena je novčana kazna Gradu Zenica, zbog kršenja odredbe člana 4. stav 1. tačka e) Zakona o konkurenciji, utvrđenog u tački 1. ovoga Rješenja u visini od 80.727,30KM u smislu člana 48. stav 1. tačka a) Zakona o konkurenciji, koju je dužan platiti u roku od 15 dana od dana prijema rješenja.

5.Utvrđeno je da Javno preduzeće Grijanje d.o.o. zloupotrebilo dominantan položaj na tržištu isporuke toplotne energije u gradu Zenica, posebno odredbama člana 4. stav 1. i člana 7. stav 1. Odluke o cijeni isporučene toplotne energije za grijanje stambenog prostora i poslovnog prostora grada Zenice u sezoni grijanja 2017/2018 godina broj :16090/17 od 10.10. 2017.godine uslovljavanjem da druga strana prihvati dodatne obaveze koje po svojoj prirodi nemaju veze sa predmetom sporazuma, u skladu sa odredbama člana 10. stav 2. tačka d) Zakona o konkurenciji.

6.Nadalje da se smatraju ništavim (ex lege) posebno odredbe člana 4. stav 1. i člana 7. stav 1. Odluke o cijeni isporučene toplotne energije za grijanje stambenog i poslovnog prostora grada Zenica u sezoni grijanja 2017/2018 godine broj:16090/17 od 10.10. 2017.godine, u skladu sa odredbom člana 10. stav2. tačka d) Zakona o konkurenciji.

7.Naloženo je Javnom preduzeću Grijanje d.o.o. da da odmah a najkasnije u roku od 60 (šezdeset) dana od dana prijema predmetnog Rješenja, uskladi posebno odredbe člana 4. stav 1. i člana 7. stava 1. Odluke o cijeni isporučene toplotne energije za grijanje stambenog i poslovnog prostora grada Zenica u sezoni grijanja 2017/2018 godine broj :16090/17 od 10.10. 2017.godine sa Zakonom o konkurenciji odnosno tačkom 5. i 6. predmetnog Rješenja, te da u ostavljenom roku dostavit dokaz o izvršenju istih.

8.Izrečena je novčana kazna Javnom preduzeću „Grijanje"d.o.o. zbog kršenja odredbi iz člana 10.stav 2 tačke d) Zakona o konkurenciji ,utvrđena u tački 5. tog Rješenja u visini od 16.830,434 KM, u skladu sa odredbom člana 48. stav 1. tačka a) Zakona o konkurenciji, koju je dužan platiti u roku od 15 dana od dana prijema rješenja.

9.Odlučeno je da ukoliko Grad Zenica i Javno preduzeće „Grijanje“ d.o.o. ne uplate izrečene novčane kazne iz tački 4. i 8. u ostavljenom roku, iste će se naplatiti prinudnim putem, uz obračunavanje zatezne kamate za vrijeme prekoračenja roka prema važećim propisima Bosne i Hercegovine.

10.Određeno je da je predmetno rješenje konačno i da će biti objavljeno u Službenom glasniku BiH, službenim glasilima entiteta i Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Tužilac je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora zbog pogrešne primjene zakona, povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja .U obrazloženju tužbe se navodi da nezavisno što tužioci u cijelosti osporavaju pobijano Rješenje, da je stav tužioci da je tuženi u

konkretnoj upravnoj stvari postupao kao stvarno ovlaštení organ u smislu člana 25. stav 1. tačka d) i e), a u vezi sa članom 2. stav 1. tačka a) i b) –primjena i član 4. stav 1. tačke e) Zakona o konkurenciji BiH prevshodno po pitanju primjene odredbi istog Zakona na Grad Zenicu, kao organa lokalne samouprave, koji posredno ili neposredno utiće na tržište. Međutim da je nepravilan zaključak tuženog organa da je Grad Zenica, zaključio zabranjeni sporazum iz čl. 4.stav 1. tačka e) Zakona o konkurenciji, te da je Javno preduzeće „Grijanje“d.o.o. Zenica zlupotrebiło dominantni položaj iz člana 10. stav 2. tačka d) Zakona o konkurenciji. Nadalje da tuženi nije obrazložio proglašenjem ništavim odredbi Odluke o cijeni isporučene toplotne energije vezano za Javno preduzeće „Grijanje“d.o.o. Zenica, a imajući u vidu da je na str. 21. osporene odluke decidno naveo, da donošenje pometnutih odredbi navedene Odluke, ne predstavlja zabranjeno konkurencijsko djelovanje, čime je povrijedio pravila postupka. Također se navodi da s obzirom da od strane tuženog nije dovedeno u pitanje nesporno pravo i obaveza Grada Zenice, kao jedinice lokalne samouprave, da organizuje i uređuje konkretnu komunalnu djelatnost, niti je po bilo kojem osnovu sporan, niti nezakoniti, dominantan položaj Javnog preduzeća „Grijanje do.o. Zenica, kao apsolutnog dominantnog distributera daljinske isporuke toplotne energije na području Grada Zenica, kao jedino sporno pitanje se postavlja da li, obračun i naplata fiksnog dijela-paušala u visini od 10% od ukupne cijene grijanja, ima pravno uporište zakonskim propisima koji regulišu ovu materiju (prevashodno Zakon o komunalnim djelatnostima ZE-DO kantona) ili ne i kako je ova materija regulisana u osporenoj Odluci i Opštim Uslovima. Ukazuje se da tuženi u osporenom aktu koristi isključivo termin „isključeni potrošač“, bez navođenja termina „privremeno odustajanje od preuzimanja toplotne energije (privremeno isključenje), koja materija je veoma detaljno i sa aspekta zaštite potrošača, ugovorno obostrano veoma korektno definisana u čl. 14.stav 2.i 3. Odluke o zagrijavanju i samim Uslovim za isporuku. Ističe se da predmetan tehnologija zagrijavanja zgrada kolektivnog stanovanja ne podrazumijeva, bilo kakvo definitivno isključenje sa sistema, zbog direktnog pothlađivanja susjednih prostorija-stanova od 10 do 40 %, koji čine sastavni dio zgrade, te pasivnog korištenja isporučene toplotne energije kroz vertikalni sistem cijevi-provoda toplotne energije do svih stanova. Iz tih razloga osporenom Odlukom kao i Uslovima je članom 13. stav 2. do 4., te članom 14. dozvoljena mogućnost privremenog odustajanja od preuzimanja toplotne energije na lični zahtjev potrošača (ne boravi u stanu duži period, nije u mogućnosti da plati (kompletnu cijenu) i sl., te da je za vrijeme privremenog preuzimanja toplotne energije (putem radijatora) potrošač, dužan da plaća Distributeru, na ime angažovane toplotne energije, paušal u iznosu od 10% cijene grijanja KM/m2, izuzev u slučaju više sile. Vezano za pitanje trajnog isključenja ističe se, da je ta materija regulisana članom 14.stav 4. osporene Odluke, kojom je propisano da je to trajno odustajanje-trajno isključenje moguće isključivo za cijeli objekat (energetsku cjelinu), za što nema nikakvih pravnih prepreka, niti se plaća bilo kakav paušal. Iz naprijed navedenih razloga tužilac je preložio da ovaj sud sam riješi predmetu upravnu stvar ili alternativno da pobijano Rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak, te naložio tuženom da tužiocima izvrši povrat uplaćene kazne iz izreke pobijanog rješenja.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana, podržavajući razloge osporenog akta.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost osporenog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja predmetnog spisa i obrazloženja pobijanog rješenja proizilazi da je tuženi, zaprimio prigovor fizičkog lica u kome se ističe da tužilac Javno preduzeće Grijanje d.o.o. Zenica (u daljem tekstu drugotužilac) zloupotrebljava svoj monopolistički položaj, odnosno da usluge koje pruža cjenovno ne odgovara kvaliteti grijanja, kao i da drugotužilac ne želi da dostavi ugovor o korištenju usluga još od 2013 godine, pa da je odbio da zaključi novi ugovor obzirom da u jednom dijelu stana uopšte nema radijatora, i da je traženo da se izvrši ponovni premjer stana i ugrade mjerni instrumenti koji će mjeriti potrošnju i određivati cijenu usluge koja se plaća. Da u cilju prikupljanja dodatnih podataka i informacija u vezi sa načinom i isporukom toplotne energije se tuženi, obratio drugotužiocu koji je podneskom dostavio tražene informacije između ostalog Odluku o cijeni isporučene toplotne energije za grijanje stambenog i poslovnog prostora grad Zenice u sezoni grijanja 2017/2018 broj 16090/17 od 10.10.2017 (u daljem tekstu Odluka o cijeni) pa da postoji osnovana sumnja da se odredbama koje se odnose na plaćanje paušala potrošača za stambene i poslovne prostore, sa ili bez ugrađenog mjerača toplotne energije i plaćanje paušala privremeno isključenih potrošača, značajno sprečava, ograničava i narušava tržišna konkurencija. Na osnovu navedenog, tuženi je shodno odredbi člana 32. stav 1. Zakona o konkurenciji donio zaključak o pokretanju postupka po službenoj dužnosti protiv Grada Zenice (u daljem tekstu prvotužilac) radi utvrđivanja postojanja zabranjenih konkurencijski djelovanja u smislu člana 4. stav 1. tačke e) i drugotužiocu radi utvrđivanja postojanja zloupotrebe dominantnog položaja u smislu člana 10. stav 2. tačka d) Zakona o konkurenciji. Dalje se navodi da na osnovu dostavljenih odluka naročito iz dispozitiva pobijanog rješenja, je tuženi zaključio da drugotužilac donosi odluke o cijeni na osnovu saglasnosti izdate od strane Gradskog Vijeća Zenice, da u skladu sa članom 65. i 68. Odluke o zagrijavanju stambenog i poslovnog prostora grada Zenice daljinskim grijanjem (u daljem tekstu Odluka o daljinskom grijanju) i Uslova za isporuku i preuzimanje toplotne energije iz vrelovodne mreže (u daljem tekstu Uslovi za isporuku) ukupnu cijenu grijanja stambenog prostora za sezonu grijanja, čini jedinična cijena KM/m² ili KM/MWh, a sastoji se iz paušala (10%) i cijene grijanja (90%). Da je članom 14. Odluke o daljinskom grijanju predviđeno da za vrijeme „privremenog“ odustajanja od preuzimanja toplotne energije potrošač obavezan da plaća Distributeru, na ime angažovane toplotne energije, paušal u iznos od 10% cijene grijanja, izuzev u slučaju više sile. To znači da paušal plaćaju i privremeno isključeni kao i priključeni potrošači na mrežu daljinskog grijanja. U pogledu relevantnog tržišta tuženi zaključuje na osnovu člana 3. Zakona o konkurenciji, te članova 4. i 5. Odluke o utvrđivanju relevantnog tržišta da je relevantno tržište u konkretnom slučaju tržište regulisanja prava na isporuku toplotne energije od strane grada Zenica, relevantno tržište isporuke toplotne energije od strane drugotužopca, a u geografskom smislu područje grada Zenice. Isporuka toplotne energije je pravno regulisana Zakonom o komunalnim djelatnostima SR BiH, te Zakonom o komunalnim djelatnostima Ze-Do Kantona, pa slijedom navedenog da je drugotužilac jedini pružalac usluge isporuke toplotne energije i jedini ima mogućnosti naplate za predmetne usluge, odnosno jedini ispostavlja račune korisnicima za navedenu uslugu, pa je nesporno da drugotužilac ima vladajući položaj na tržištu isporuke toplotne energije na području Grada Zenice, odnosno da se može utvrditi da je riječ o zakonskom monopolu,

budući da drugotuzilac predmetnu uslugu obavlja na osnovu isključivih prava određeni propisom. Nadalje u obrazloženju pobijane odluke se citiraju odredbe 14 stav3. Odluke o daljinskom grijanju odnosno člana 65. stav 6. i 7.te 68. stav 1. Uslova za isporuku koje su proglašene ništavim, pa se ističe da je tuženi utvrdio da prvotuzilac bez osnova uveo u Odluci o daljinskom grijanju, da se fiksni trošak tzv.paušal obračunava i naplaćuje od isključenih korisnika, jer nema pravno uporište u zakonskim propisima iz razloga što u odredbama Zakona o komunalnim djelatnostima SR BiH kao i Zakona o komunalnim djelatnostima Ze-Do Kantona isključivo su definisana prava i obaveze davaoca i korisnika komunalnih usluga, te nema niti jedne odredbe koja propisuje određivanje posebnih materijalnih naknada za isključene potrošače, odnosno za one potrošače koji ne koriste više neku komunalnu uslugu, što uključuje i isključene potrošače od snabdijevanja toplotnom energijom. Odredbama Zakona o komunalnim djelatnostima propisano je da se naplata naknade vrši od korisnika usluge i to za vršenje usluge (član 11 i 19 Zakona o komunalnim djelatnostima Ze-Do kantona). Stoga, tuženi zaključuje da odredbe naprijed navedene Odluke o daljinskom grijanju i Uslova za isporuku imaju za cilj i posljedicu zaključivanja takvih odluka i drugih akata (u daljem tekstu :sporazuma) kojima se druga strana uslovljava da prihvati dodatne obaveze koje po svojoj prirodi ili običajima u trgovini nisu u vezi sa predmetnim sporazumom na relevantnim tržištu regulisanja prava na ustupanje isporuke toplotne energije na području grada Zenice, što predstavlja zabranjeni sporazumu smislu odredbe iz člana 4.stav 1. tačka e) Zakona o konkurenciji iz kojih razloga je odlučeno kao u dispozitivu pobijanog rješenja. U vezi sa dominantnim položajem tuženi navodi, da shodno odredbi člana 9. stav 1 i 2. Zakona o konkurenciji, te člana 2. stav 2. Odluke o definisanju dominantnog položaja je utvrdio da je drugotuzilacu na osnovu Odluke o daljinskom grijanju, dato pravo od strane prvotuzilaoca da obavlja predmetnu djelatnost na području grada Zenica, te da je nespornan njegov dominantan položaj i kao takav u skladu sa članom 9. Zakona o konkurenciji, ima tržišno učešće 100% na relevantnom tržištu isporuke toplotne energije na području grada Zenice. Stoga je je nespornan dominantan položaj drugotuzioca, zbog kojeg se može u značajnoj mjeri ponašati i djelovati nezavisno od svojih kupaca i potrošača, ali kao takav ne predstavlja zabranjeno konkurencijsko djelovanje. Tuženi u pobijanoj odluci dalje ističe da u pogledu zloupotrebe dominantnog položaja, da je drugotuzilac isti zloupotrebijo u smislu člana 10. stav 2. tačka d) Zakona o konkurenciji, kada je Odlukom o cijeni i to odredbom člana 4. stav 1. i člana 7. stav 1. nametnuo obavezu plaćanja paušala od 10 %, isključenim korisnicima, jer kao što je već rečeno davalac usluge, isključivo može tražiti plaćanje naknade (cijene) samo za uslugu koja je predmet Ugovora o isporuci toplotne energije. Naplata fiksnog troška nema pravno uporište u važećim propisima, jer su odredbama Zakona o komunalnim djelatnostima Ze-Do kantona, isključivo definisana prava i obaveze davaoca i korisnika komunalne usluge, ali da nema niti jedne odredbe koja propisuje određivanje, posebnih materijalnih naknada za isključene potrošače, odnosno za one potrošače koji ne koriste neku komunalnu uslugu, što uključuje i isključene potrošače od snabdijevanja toplotnom energijom. U vezi sa novčanom kaznom tuženi navodi da je ista određena shodno odredbi člana 48. stav 1. tačka a) i b) Zakona o konkurenciji izrečena novčana kazna od 0,18 % budžeta iz 2016 godine koji je iznosio 44.848.500,00 KM pa je i donesena odluka kao u dispozitivu pobijanog rješenja u doniosu na prvotuzenog odnosno 0,1% ostvarenog prihoda za drugotuzenog koji iznosi 16.830.434,00 KM za 2016 godinu.

Suprotno prigovoru tužbe Konkurencijsko vijeće je prilikom donošenja pobijanog rješenja pravilno primijenilo relevantne odredbe Zakona o konkurenciji, te propisa i opštih akata važeći u vrijeme donošenja Sporazuma, odnosno važećih propisa.

Ne stoje žalbeni navodi da tuženi je povrijedio pravila postupka jer je na strani 21. obrazloženja pobijane odluke, navodno naveo da donošenje Odluke o daljinskom grijanju i Uslova za isporuku ne predstavlja zabranjeno konkurencijsko djelovanje, kako to tužba bez osnova ukazuje. Naime na strani 21. pasus prvi obrazloženja pobijane odluke, tuženi je obrazložio da odlukom prvotужиoca, drugotuženi ima dominantan položaj na tržištu isporuke toplotne energije na području garda Zenica, i da isto ne predstavlja zabranjeno konkurencijsko djelovanje, što je nesporna činjenica niti istu tužiocu dovode u pitanje. Nije zakonom zabranjeno dominantan položaj na tržištu, već je protivna Zakonu i konkurenciji zloupotreba takvog položaja koji nastaje na osnovu dominantnog položaja. U konkretnom slučaju to znači da se od strane tužioca, nameće obaveze plaćanje paušala od 10 % za tzv. pasivno grijanje, pa je tuženi ovlašten preuzimati mjere shodno Zakonu o konkurenciji za sprečavanje monopolističkog položaja na tržištu. S druge strane tuženi je sasvim suprotno od tužbenih navoda u obrazloženju pobijane odluke naveo da su odredbe Odluke o daljinskom grijanju, Uslova za isporuku i Odluke o cijenu, predstavljaju zabranjeno konkurencijsko djelovanje, u smislu člana 4. stav 1. tačka e) te zloupotrebu dominantnog položaja, u smislu člana 10. stav 2. tačka d), iz kojih razloga je i donio odluku kao u dispozitivu rješenja, pa se ne može govoriti da postoji kontradiktornost između izreke i obrazloženja pobijanog rješenja, kako to tužba ukazuje. Naime, pobijano rješenje je obrazložene u smislu, člana 200. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH (Službeni glasnik BiH broj :29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 i 53/16) i isto sadrži relevantne činjenice, dokaze na osnovu kojih su iste utvrđene, pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar, te logičke i jasne razloge za donošenje pobijanog rješenja.

Nadalje pravilno i zakonito, tuženi nalazi da shodno odredbama Zakona o komunalnoj djelatnosti SRBiH („Službeni list SRBiH“ broj: 20/90) da nije prvotужilac ovlašten Odlukom o daljinskom grijanju, da nametne obavezu za plaćanje paušala od 10%, na ime naknade za tzv. „pasivno grijanje“. Naime u preambuli iste Odluke prvotужilac se pozvao na odredbu člana 2. tačka 3. u vezi sa članom 4. Zakona o komunalnim djelatnostima kao osnov za donošenje iste odluke. Odredba člana 2. stav 3. istog Zakona popisuje da je, a što je i nesporno u ovoj upravnoj stvari, komunalna djelatnost proizvodnja i isporuka toplotne energije, kako to tuženi pravilno zaključuje u pobijanom rješenju. Nadalje članom 4. istog Zakona (kao i u Zakonu o komunalnim djelatnostima Ze-Do kantona) propisano je pravo skupštine prvotужиoca da osniva javna komunalna preduzeća, te šta ista odluka sadrži, između ostalog način obrazovanja cijene proizvoda i usluga. Međutim niti jednom odredbom pometnutog Zakona, nije propisan pravni osnov prvotужenom, da može vršiti naplatu naknade za tzv. pasivno grijanje. Iz tih razloga nisi ni pravno bitni navodi tužilaca, koji ističu, da se u konkretnom slučaju radi o privremeno isključenim korisnicima, a ne trajno isključenim korisnicima (potrošačima) kada niti jednom odredbom Zakona, bez obzir na vrstu korisnika koju poznaje Odluka o daljinskom grijanju, nije Zakonom propisano pravo na naplatu komunalne naknade za pasivno grijanje. Stoga i po ocjeni ovog suda davalac komunalnih usluga može tražiti naknadu samo za usluge koje su predmet ugovora o pružanju i korištenju komunalnih usluga, a ne onih koji to

nisu. Sve naprijed navedeno se odnosi i na Uslove za isporuku, te Odluku o cijeni drugotužioca, koja je donesena, na osnovu člana 21. Odluke o daljinskom grijanju. Kako se to pravilno obrazlaže u pobijanoj odluci, odredbe Zakona o komunalnim djelatnostima, samo govore o pravima i obavezama korisnika komunalnih usluga i davaoca istih, a ne propisuje obaveze za plaćanja istih, od strane privremeno isključenih korisnika na ime paušala za tzv. pasivno grijanje, a kako je to bez pravnog osnova nametnuto Odlukom o daljinskom grijanju, Uslovima za isporuku i Odlukom o cijeni tužioca.

Uzimajući u obzir naprijed navedeno to je pravilno u smislu odredbe člana 4. stav 1. tačka e), a u vezi sa članom 10. stav 2. tačka d) Zakona o konkurenciji, tuženi donio odluke kao u dispozitivu pobijanog rješenja i utvrdio ništavim odredbe Oduke o daljinskom grijanju, Uslova o isporuci i Odluke o cijeni tužilaca, jer su istima nametnute obaveze plaćanja pasivnog grijanja, što predstavlja zabranjeno konkurencijsko djelovanje i zloupotrebu dominantnog položaja tužilaca, uslovljavanje preuzimanja dodatne obveze za koju ne postoji pravni osnov.

Na kraju i u pogledu novčane kazne ista je određena u skladu sa članom 48. stav 1. tačka a) i b) Zakona o konkurenciji, te odmjereni u skladu sa članom 52. istog Zakona.

Imajući u vidu izloženo, ovaj sud nalazi da se osporeno rješenje zasniva na pravilno utvrdenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni pravila postupka koji je prethodio donošenju konačnog upravnog akta i pravilnoj primjeni zakona, za šta je tuženi organ dao valjano obrazloženje, iz kojih razloga tužba nije osnovana, pa je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH odlučeno kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR

Stanka Ćeklić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

**SUDIJA
Jadranka Brenjo**

Tačnoost presude:
Ostani zapisnik:

